Перетерплю усе, що Бог послав,
Переживу і болі і страждання,
Лише б Твій Дух мойого не карав
Під небом цим й густим дощем нежданним.
Прийми, кохана, цей глумливий дощ —
Зими тривожної безмовний трепет.
Він, мов ривок останній серця до
Того порогу, де вже вимір третій.
Занапастились всі мої пісні
І відлетіли за пташиним криком.
Мої надії, зимні і сумні,
Давно уже самотні і безликі.
Та я живу й життя тривожу твердь,
Й мене, я знаю, ти безмірно любиш.
Нас не розлучать ні біда, ні смерть,
І навіть той, що душі наші губить.